

Gölgesi Olmayan Çocuk

Ben bir dilenciyim, el açar sevgi dilenirim asırlardan beri, üstümde yamalı bir palto, pantolonum paçavraya dönmüş çoktan. Tahammülüm yoktur kendime, bu yüzden utanırım aynada ki benden.

Adıma ne dersenez diyin, hangi sıfatı beğenirseniz beğenin, hangi kumaştan biçerseniz biçin bedenime, uymaz bana. Sıradan biriyim aslında. Yolda karşılaşırsanız benimle, Buruk bir tebessümle gülümserim size. Selam verir geçerim. Yüzümdeki maskeden çoğu zaman varmazsınız farkıma. Kahkahalar attığımı göremezsiniz mesela, hıçkırığa hıçkırığa ağladığımı ya da bağırığa bağırığa şarkı söylediğimi. Sevincimde, üzüntümde maskemde gizlidir, göremezsiniz. Hep susar, saklanırım maskemin ardına.

Ben bir dilenciyim, kuytu liman köşeleridir meskenim. Bir dilim bayat ekmek, bir yudum su ve Allah ne verdiysedir yemeğim. Gülmeyi unutmuş nasırlı yüreğim. Umutsa çok uzak diyarlarda kaybolan, Anka kuşudur benim için. Ben bir dilenciyim, kusursuz! İnsanların yüz çevirdiği, hor gördüğü biriyim. İtilip, kalkılan, hiçe sayılan, hayatla bağı olmayan ruhsuz bir hayaletim.

Ben de çocuktum çok eskiden, uçuk kaçık masallarla büyüyen. O masalları yüreğinde hisseden, Bir gün ejderhalarla savaşan, diğer gün ormanda kaybolan, oyuncakları duvar dibinde kalmış masum taşralı bir çocuk. O uğursuz güne kadar güneş tenimde uyurdu, gülüşümle aydınlanırdı görünmez tüm âlemler. Dile gelirdi dil bilmezler. Sonra bir gün, bir anda karardı gökyüzü sirenler, kornalar arasında. Uyudum, güneş tutuldu tenimde, ay bile saklandı geceden. Kaydı karanlıkta yollarını kaybeden tüm yıldızlar. Uyandığında eksikti bedenim, yanağıma konan, öpücük kadar eksikti bedenim. O gün uyanan ben değildim aslında. Gölgesi olmayan adamdı uyanan.

Çalındı duvar dibinde unuttuğum çocukluğum, çalındı gölgem. Üşüdü, çırılçıplak kalan rüyalarım. Bir daha uyumadı güneş tenimde. Terk etti karanlığa beni dil bilmezler. Şimdi düşlerimden arta kalan zamanda yaşıyorum, anlamını yitiren hayatımı, dipsiz kuyuların dibinde. Beni hor gören, kem gözlerden uzakta.

Ben olmak kolaydır yâda benden vazgeçebilmek. Tek bir söz, tek bir bakış, yâda hayatı hiçe sayan aymaz bir sürücü. Vazgeçenler de oldu benden çekip gidenler de. Ağladım, ağladım ve sustum. Eğilip öptü yanağımdan kara bir bulut, fısıldarken yüreğime matemini. Kanlı gözyaşlarımı akıttım avuçlarıma. Açtım avuçlarıma semaya, vazgeçenlerden olmayayım diye sığındım yaratana, kabul görmedi dualarım, ben bile vazgeçtim kendimden. Unuttum adımları, çocukluğumu bıraktığım, karanlık duvar diplerinde.

Sonra onu gördüm, güneşi katran karası ellerinde tutan boyacı çocuk. Bedeni benden eksik, yüreği herkesten kocaman çocuk. Hiçbir zaman sahip olamayacağı ayakkabılara, yüreğini fısıldayan, başı dik çocuk. ***'gel abi, parlamazsa bedava'*** derken bile gururlu, onurlu çocuk. Uzun uzun seyrettim onu, gölğemi kaybettiğim duvar dibinden. Koşmak, sarılmak geldi içimden, o dik başını okşamak, sarmak yüreğime, sarıp yaralarımı iyileştirmek geldi içimden. Belki de kaybettiğim çocukluğumdu o benim. Tek bacakla koşulamaz mıydı? Ben koştum kimseye aldırmadan, nefes nefese koştum. Sarıldım ona, sarıldım karanfil kokulu çocukluğuma.

O an utandım kendimden, yıllarca utandığım için eksikliğimden. Koca hayatı kendime zindana çevirdiğimden. Utandım eksik diye beni terk edenlerden. Anladım ki, Her şey koca bir yalandan ibaretmiş. Doğduğum gün, bir hataya öldüğüm o gün. Her şey yalanmış aslında, yana yakıla ağlayışlarım, sızım sızım sızlayan dizlerimle, bükülmeyen dizlere kapanıp yalvarışlarım. Gözyaşlarımdan oluşturduğum, çorak denizlere ulaşamadan kuruyup giden nehirler, sabahlar olmasın diye ettiğim dualar, hepsi hepsi yalanmış. İçtiğim su kadar yalan, kustüğüm kan kadar yalan. Talan olan hayatım kadar yalan. Anladım ki hayatın çözülmeyen sırrı bende gizliymiş.

Şimdi bulma zamanı duvar dibinde kaybolan çocukluğumu ve kaybolan tüm çocukları. Yeniden hayat bulmalı bedenler.

İşte buradayım, gölgemi kaybettiğim yerde. Yeniden başlıyorum hayata. Artık hatırlıyorum adımları, kim olduğumu, eskiden neler yaptığımı, bunca zaman neler kaybettiğimi ve şimdi neler yapabileceğimi. Yeniden ben oldum. Ben olunca unuttum öfkemi, eksikliğimi, gülümsedim hayata. Bazen öfkelenirdim ama susmadım. Akıtmadım kendi zehrime içime. Haykırdım tüm hücrelerimle sevincimi yani benim olan beni. Haykırdım tüm gördüklerime ve görünmeyen kadim dostlarıma.

Bugün yeniden uyandım, güneşi uyuttum tenimde. Haber saldım geceye, ay parladı üstümde, dile geldi dilsiz yürekler.

SON

Adem Deniz